

AJUDANT A VIURE

El fet diferencial cristià

L'Evangelí no pot ser un vernís decoratiu sinó que «ha de transformar, des de dins, les nostres maneres de pensar, de sentir, d'actuar, de reaccionar, de comportar-nos...» (Pau VI). Això requereix un replantejament de la vida, una opció: no és suficient viure acomplint únicament els deures essencials, cal deixar-se qüestionar en la vida personal i social i en la manera d'estar al món.

Alguns aspectes del testimoni cristià poden ser avui especialment urgents i significatius per contribuir a humanitzar la vida en aquesta època de crisi: la solidaritat amb els que ho passen malament (que ha de dur necessàriament a promoure el sentit i la realització d'una distribució dels béns més justa); hem de viure donant testimoni i fent-nos portaveus dels més fràgils... fent-los experimentar que

Déu els estima; l'austeritat i la disponibilitat de la nostra persona i dels nostres béns en funció d'objectius i exigències que van més enllà dels propis guanys, seguretats i interessos; la gratuïtat en els serveis a favor del proïsme, sense esperar recompensa (l'entrega i oblit de nosaltres mateixos a l'estil de Jesús)...

Un gran criteri d'acció pastoral és també el diàleg i la cooperació amb aquells que cerquen camins de promoció i creixement de l'ésser humà i dels seus drets fonamentals, de la seva dignitat, de la seva consciència, de la seva llibertat.

Com diu un text dels primers segles: «Els cristians no són distints dels altres ni per la terra ni per la parla ni pels costums. No habiten ciutats que siguin només d'ells, no parlen un llenguatge estrany ni menen la seva vida particularment, allunyats de tothom... Viuen en ciutats gregues o bàrbars, segons la sort que ha correspost a cadascú, i s'adapten al vestit, al menjar, als hàbits i als costums de cada país, però tenen una manera especial de comportar-se que és admirable i sorprenent. Viuen a les seves pàtries, però com si hi fossin forasters. Participen en totes les activitats dels bons ciutadans i accepten totes les càrregues, però com si fossin pelegrins. Tota terra estrangera és pàtria per a ells, i tota pàtria és terra estrangera... Estan en la carn, però no viuen segons la carn. Passen el temps a la terra, però tenen llur ciutadania al cel. Observen les lleis promulgades, però amb la seva vida van més enllà de les lleis. Tothom els persegueix, però ells estimen tothom. No els coneixen, i els condemnen. Els maten, però així els donen la vida... Els insulten, i ells beneeixen. Els injurien, però ells honoren...» (Cfr. Carta a Diogenet - Pares Apostòlics).

Evidentment tot pot ser molt diferent i hem de pensar-hi a fons.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Anar a favor dels altres

El propassat dia 3 de juny, Josep Maria Forné Febrer, filòsof, va fer el pregó que anunciava la festivitat del Corpus. Publicant en aquest *Full Dominical* un extracte, desitgem compartir amb els lectors la riquesa de les idees. El text íntegre el podeu trobar en la web del bisbat.

«No es pot deixar "la comunió" només com a cosa d'un moment determinat, sovint del diumenge. La comunió és cosa de cada moment de la nostra vida, de cada moment de cada dia de la setmana. Això ho podríem posar en pràctica a l'hora de treballar. A més de guanyar diners, sobretot el que estem fent és satisfer necessitats dels altres. Hi ha treball perquè els altres, i nosaltres mateixos, tenim necessitats a cobrir. L'origen comú i el projecte compartit de vida han de ser presents en cadascun dels nostres actes. Fins i tot quan només mirem per nosaltres, com a mínim hem de ser conscients que amb aquella actuació no estem violentant o perjudicant algú. Si a més, som capaços de no només no

anar contra ningú, sinó a favor dels altres, llavors la comunió és plena.

»Però per viure d'aquesta manera, tenint en compte els altres i el que necessiten, cal la consciència de formar part d'una mateixa comunitat. La festa de la comunió ha de tenir aquest objectiu. Fer-nos recordar que som membres d'una comunitat d'éssers i que un a un, com deia el poeta, no som res, som pols. Viure en comunió vol dir viure de tal manera que no ens és indiferent, ni l'alegria ni la pena dels altres...

»Confondre, però, la vida en comunió amb la vida que es regeix pel compliment d'uns rituals, entre ells el del sagrament de la comunió, és un error, que no treu que l'assenyallem com a una cosa que cal superar per l'autèntica vida en comunió que és la vida que té en compte els altres i les seves necessitats, com a meves, de la mateixa manera que els altres tenen en compte les meves. «Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat», diu Jesús. La festivitat del Corpus, pot ser una bona ocasió per recordar-ho.»

▶ Cada diumenge, de 2/4 de 6 a les 6 de la tarda, el bisbat de Lleida té 1/2 hora de programa a *Ràdio Estel* i *Ràdio Principat* (FM 91.5). Podeu sintonitzar i escoltar-nos. També, per a aquells que no puguin seguir el programa en directe del diumenge, poden escoltar-lo a la nostra web: www.bisbatlleida.org. Aquesta emissió radiofònica s'enregistra en els estudis de ràdio COPE Lleida, cosa que agraïm al seu director i als seus tècnics.

Dues prioritats comunes per a tota la diòcesi

Del missatge del bisbe Joan al bisbat de Lleida en l'assemblea diocesana

1. Atendre i cuidar de manera especial LA INICIACIÓ CRISTIANA. (La preparació, la celebració i el seguiment, amb el corresponent itinerari catecumenal diocesà i amb un Pla de formació per als *Preveres, Diaques i Laics-en-el-món*).
2. Esforçar-se per assegurar una bona PRESENCIA D'ESGLÉSIA EN LA SOCIETAT LLEIDATANA.

Església centrífuga i compromís temporal dels cristians = *Fe i Cultura* (Col. Episcopal, IREL, Fund. Verge Blanca); *Fe i Justícia* (Xarxa d'entitats d'acció caritativa i social); *Fe i persona* (Església «capilar» concreta en cada batejat que la fa present).

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Zacaries (Za 12,10-11; 13,1)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó.

Aquell dia, un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immunidies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

▶ Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vós m'heu ajudat, / i sóc feliç sota les vostres ales. / La meva ànima s'ha enamorat de vós, / em sosté la vostra mà. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 3,26-29)

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu». Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.»

I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

▶ Lectura del libro del profeta Zacarías (Za 12,10-11; 13,1)

Así dice el Señor: «Derramaré sobre la dinastía de David y sobre los habitantes de Jerusalén un espíritu de gracia y de clemencia. Me mirarán a mí, a quien traspararon, harán llanto como llanto por el hijo único, y llorarán como se llora al primogénito. Aquel día será grande el luto de Jerusalén, como el luto de Hadad-Rimón en el valle del Meguido.

Aquel día se alumbrará un manantial, a la dinastía de David y a los habitantes de Jerusalén, contra pecados e impurezas.»

▶ Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo. / Mi alma está sedienta de ti; / mi cuerpo tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo; / mi alma está unida a ti / y tu diestra me sostiene. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 3,26-29)

Hermanos: Todos sois hijos de Dios por la fe en Cristo Jesús. Los que os habéis incorporado a Cristo por el bautismo, os habéis revestido de Cristo. Ya no hay distinción entre judíos y gentiles, esclavos y libres, hombres y mujeres, porque todos sois uno en Cristo Jesús. Y si sois de Cristo, sois descendencia de Abraham y herederos de la promesa.

▶ Lectura del evangelio según san Lucas (Lc 9,18-24)

Una vez que Jesús estaba orando solo, en presencia de sus discípulos, les preguntó: «¿Quién dice la gente que soy yo?» Ellos contestaron: «Unos que Juan el Bautista, otros que Elías, otros dicen que ha vuelto a la vida uno de los antiguos profetas». Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Pedro tomó la palabra y dijo: «El Mesías de Dios». Él les prohibió terminantemente decírselo a nadie. Y añadió: «El Hijo del Hombre tiene que padecer mucho, ser desechado por los ancianos, sumos sacerdotes y letrados, ser ejecutado y resucitar al tercer día.»

Y, dirigiéndose a todos, dijo: «El que quiera seguirme, que se niegue a sí mismo, cargue con su cruz cada día y se venga conmigo. Pues el que quiera salvar su vida, la perderá; pero el que pierda su vida por mi causa, la salvará.»

Sant Pere, pintura d'El Greco, Monestir de l'Escorial, Madrid

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Re 17,5-8.13-15a.18 / SI 59 / Mt 7,1-5 ■ **dimarts**: 2Re 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / SI 47 / Mt 7,6.12-14 ■ **dimercres**: 2Re 22,8-13;23,1-3 / SI 118 / Mt 7,15-20 □ **dijous**: Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80 ■ **divendres**: 2Re 25,1-12 / SI 136 / Mt 8,1-4 ■ **dissabte**: Lm 2,2.10-14.18-19 / SI 73 / Mt 8,5-17 ■ **diumenge** vinent, XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): 1Re 19,16b.19-21 / SI 15 / Ga 5,1.13-18 / Lc 9,51-62.

L'Evangeli d'avui respon a una qüestió fonamental per al cristià: *Qui és Jesús?* És una pregunta que requereix estudi, adhesió i compromís. Podem dividir la pàgina evangèlica en tres apartats: la definició autèntica de Jesús, l'anunci de la seva passió, mort i resurrecció i una catequesi parenètica sobre el seguiment del Crist.

El primer apartat ens presenta Jesús pregant en un lloc apartat, una imatge que trobem sovint en l'obra de Lluç, sobretot en els moments clau de la seva existència. Jesús sap que el final és a prop. Ha fet el que havia de fer. Ha ensenyat una nova doctrina, ha realitzat miracles, ha passat per la vida fent el bé, tot

donant testimoni de l'amor del Pare. La gent ha escoltat la seva veu i ha vist les seves obres, però no el reconeix com a Salvador. El consideren tan sols com un profeta, al mateix nivell que Elies o Joan Baptista. Pere, en canvi, dóna la definició exacta de Jesús: *Tu ets el Messies de Déu*. En altres paraules, el consagrat en l'Esperit que es presenta com la presència i la paraula perfecta i definitiva de Déu.

Jesús els imposa el silenci pel que fa a aquesta definició perquè la vol explicar amb detall, tot i que sap que les seves paraules provocaran escàndol entre els qui l'escolten. Així doncs, en el segon apartat Ell mateix es presenta com a Salvador,

però un salvador que dóna la vida per les persones que estima. Es presenta com a Messies, però mitjançant una consagració en la sang i en la creu. Es presenta com un Profeta, però rebutjat pels potents, els ancians, els grans sacerdots i els escribes.

Neix, aleshores, espontani el tercer apartat destinat a tots aquells que lliurement volen seguir Jesús en aquest destí de creu. El missatge és paradoxal: cal portar la creu cada dia. Segons Lluç, la nostra adhesió al Crist es posa a prova en la vida quotidiana, en la fidelitat a les coses petites. El dia a dia és el que compta.

Dra. Núria Calduch-Benages

COMENTARI

Qui és Jesús?

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La comunitat com el lloc de la fe

Als creients ens cal, sobretot avui —quan abunden les opinions contràries a la fe—, una purificació i un enrobustiment en la pròpia fe, si volem de veritat acomplir la paraula de Jesús: «Aquesta és la victòria que venç el món: la vostra fe». L'encreuament d'opinions i la desafecció de molts respecte de la religió ens porta una vegada més a valorar la comunitat com el lloc on és plausible dir «jo crec».

Per a mi dir que l'Església és la comunió de la fe no és un eufemisme que evita el mot «Església», sinó una valoració d'aquest mot, perquè l'Església és i ha de ser intensament el lloc on hom creu amb fe viva i vertadera (una fe que actua per l'amor). L'Església, de manera misteriosa, guarda la fe. Per això, en el ritual del bateig hi ha un moment en què es diu: «Aquesta és la fe de l'Església»: en ella diem el Credo romà i el dels concilis de Nicea i de Constantinoble. En ella la Paraula i la Presència de Crist ens canvien.

Insisteixo en l'aspecte comunitari de la fe, que ens permet, fins i tot en moments de desànim, recolzar-nos en la fe dels *germans*, precisament per subratllar que la comunitat Església no és una pura comunitat humana, ni tan sols una comunitat que culmina el fet associatiu humà. Per això he emprat els mots *comunió de fe*, perquè més que un grup sociològic compacte, l'Església és una comunió que abasta Déu i els homes. És unió *mística* amb Crist: unió vivificada per l'Esperit que ens porta al Pare del Cel.

Els membres de l'Església retroben la seva identitat de membres de Crist en l'amor i el servei als humans, siguin qui siguin, amb preferència pels pobres i desvalguts.

Com va dir Benet XVI en una trobada amb els rectors de les parròquies de Roma, «cal una comunitat, lloc d'experiència progressiva de la vida de fe». Aquesta finalitat l'hauran de tenir ben present els dirigents de parròquies, moviments i associacions cristianes.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Viure en la pluralitat: l'esperit d'Assís

El gran repte del cristianisme contemporani és viure en la pluralitat religiosa. El segle xx representa un segle en el qual el cristianisme fa una experiència decisiva i inèdita amb la relació amb les altres religions. Aquesta experiència està destinada a incidir sobre la consciència de les Esglésies (per bé que ens referim en particular a la catòlica).

En l'horitzó de l'Estat cristià o de la cristiandat, en què les institucions eren amarades per l'Església i pel cristianisme, religió pública i oficial, no hi havia espai per als altres mons religiosos. Però ara, en aquest segle, les Esglésies han de fer l'experiència de viure en la pluralitat religiosa.

El Concili Vaticà II va ser profundament innovador respecte dels *altres* mons, religiosos o seculars, i va oferir nous esquemes de relació amb els no cristians, amb els laics i no creients, fet i fet amb aquell món que no es pot anomenar el món de l'Església.

Hi ha una pàgina significativa de l'esforç del pensament cristià del segle xx enfrontat amb el pluralisme: l'encontre entre líders cristians i líders de les grans religions a Assís el 1986, volgut per Joan Pau II malgrat la perplexitat d'alguns responsables catòlics, ha dibuixat una imatge eloqüent de la relació entre identitat i diferència. Entre viure la pròpia identitat i respectar la diferència dels altres. Aquesta imatge ha mostrat les religions capaces de pregar l'una al costat de l'altra, no ja l'una contra l'altra, en la dimensió de la pau com a fet íntim del creient i realitat entre els pobles.

Aquesta imatge és un punt d'arribada de l'Església del Vaticà II i de molts pioners. L'anomenat *esperit d'Assís* va molt més enllà dels confins del catolicisme i del cristianisme: és una imatge compartida de com les religions poden estar l'una al costat de l'altra, arrelades en les seves fonts d'espiritualitat i identitat, sobretot en la pregària. Identitat i diversitat, viscudes amb intel·ligència i fe, enriqueixen el món contemporani, com un suplement d'ànima.

Andrea Riccardi

(Déu no té por, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

20. ✠ Diumenge XIII durant l'any. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. Dilluns. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. Dimarts. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355-Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. Dimecres. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. Dijous. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. Divendres. Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. Dissabte. Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s. v); santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.; sant Josep Maria Escrivà de Balaguer (Barbastre 1902-Roma 1975), prev., fund. Opus Dei.

QUERIDOS ABUELOS

Saber envejecer

Envejecer, en el fondo, es un proceso de individualización, de interiorización del individuo. Nos desprendemos del *hombre exterior*, del personaje superficial que durante

años presentábamos en los compromisos sociales, pura fachada que tenía que gustar y contentar a todo el mundo. Ahora, nos toca sacrificar a este personaje exterior, que tenía mucho de artificial, en aras de que fructifique nuestro *hombre interior*, la autenticidad que llevamos dentro, que quizá hemos tenido descuidado desde hace tiempo. Viene a ser lo que comenta san Pablo en una carta a los Corintios: «Mientras nuestro hombre exterior se va desgastando, el interior se renueva de día en día.»

Aunque la edad machaca nuestras articulaciones, disminuye la agudeza sensorial, nos hace perder la memoria y nos somete a múltiples achaques cotidianos (de ahí el dicho de que «Si nos despertamos y no nos duele nada, es que estamos muertos»), si sabemos hacerlo, disfrutaremos de la época más plétórica de nuestra vida, ¡porque envejecer es un auténtico arte, señoras y señores! Los años que median entre los primeros indicios de la vejez y el momento de despedirse definitivamente de todo lo terrenal pueden constituir la verdadera cosecha de nuestras vidas. «El joven conoce las reglas, pero el viejo las excepciones», dice un refrán.

En este sentido, los hombres y mujeres mayores debemos convertirnos en filósofos. Así las cosas, saber envejecer es para más de uno una asignatura pendiente o inexorablemente suspendida. Hay que saber envejecer con naturalidad, como la cosa más natural del mundo, asumiendo la corporal decadencia con serenidad y sencillez; eso sí, con el estilo de vida más apropiado para hacer más lento el ineludible deterioro biológico y con el mínimo artificio sobre la apariencia. Nuestra sociedad nos prohíbe envejecer. ¡Ojalá sepamos envejecer con los mínimos retoques a nuestro escaparate corporal!

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac, Barcelona 2010)

ENTREVISTA

MARÍA JOSÉ MARTÍNEZ LAPEÑA

Acompañament hospitalari

La Delegació de Pastoral de la Salut de Barcelona vetlla per donar servei espiritual-religiós, especialment, a totes les persones hospitalitzades que ho demanin, i a les seves famílies. La M. José Martínez és infermera, ha estat directora de l'Escola d'Infermeria Universitària Prínceps d'Espanya, degana del Consell Català d'Infermeria i, des del 15 d'octubre de 2008, és la delegada de Salut de Barcelona. «Cal fomentar que cada arxiprest, a les seves parròquies, dinamitzi la part de la salut per ser propers a les persones que sofreixen, per tal d'oferir-los ajuda i acompanyament personal i encoratjar-los en la seva vida espiritual», assegura la María José, que apunta els tres àmbits d'actuació de la Delegació: el parroquial, l'hospitalari i el sociosanitari.

Per què és tan important la tasca del sacerdot i dels agents de pastoral a l'hospital?

La tasca del sacerdot i de tot agent de pastoral —religiós, religiosa, laic, laica— és important perquè a l'hospital es donen situacions molt claus per a la vida de les persones —alegres o tristes—, que comporten experiències vitals importants. Tot això té una dimensió espiritual per a tothom i també una dimensió religiosa per a catòlics i persones d'altres religions. És molt important poder acompanyar, facilitar aquestes vivències.

Quines pautes cal seguir per oferir acompanyament espiritual?

En primer lloc, escoltar molt bé el que demana la persona i, en funció de les seves circumstàncies personals, oferir-li l'acolliment personalitzat adequat. Després, ajudar a identificar quines són les necessitats i recursos espirituals o religiosos de la persona, per tal d'acompanyar-la. Ara bé, el missatge ha de ser sempre, i en tot moment, honest, esperançat, realista..., per tal d'assumir les limitacions, les debilitats i no perdre la confiança, l'esperança, la fe en Déu. Cal reconciliar-se amb el seu entorn per estar en pau amb si mateix.

Aquest servei també es dona a altres religions?

Sí, cada religió té el seu servei quan una persona es troba en una situació de malaltia o ingressada en un hospital. Sovint, som nosaltres mateixos qui avistem els nostres homòlegs d'altres religions.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

EN PRIMERA PERSONA

Ester Vilapinyó Ter-ré, és doctora en bioquímica i treballa en la recerca científica.

Ester, en què consisteix la teva recerca?

Es tracta d'avaluar els programes de detecció precoç del càncer de mama. Aquesta detecció precoç es fa mitjançant mamografies. Nosaltres avaluem quins beneficis i efectes adversos poden tenir les diferents recomanacions. Actualment, es recomana a les dones entre 50 i 69 anys fer-se una mamografia cada dos anys. Nosaltres estudiem, doncs, els efectes de canviar l'edat d'inici i finalització, així com les edats.

Amb quina finalitat?

Es busca ajudar a prendre decisions als responsables de la salut pública. Sembla que a Europa la periodicitat de fer una mamografia cada dos anys seria més adient que cada any.

Con et sents tu en aquesta recerca?

Tinc la sort de tenir una feina que m'agrada molt i de treballar amb companys generosos científicament i humanament. Així cada dia puc aprendre i anar creixent. També és molt estimulante l'oportunitat de poder estudiar en profunditat problemes amb repercussions socials molt concretes.

La fe també hi té part?

La fe i la ciència ens ajuden a entendre la vida des de diferents prismes, es complementen. La ciència ens crida a anar eliminant elements màgics de la fe i esperona la cerca des de la raó.

La figura de Jesús ens crida a viure més humanament la nostra feina i treu a la llum la dignitat pròpia i la del nostre entorn, sigui quin sigui, feina, família, amics... Ens pot ajudar a configurar el misteri del sentit de la vida.

Visita amistosa a la Mare de Déu de Grenyana

El passat diumenge 30 de maig, les parròquies que formen l'arxiprestat «Seu Vella» de Lleida convocaren els fidels a l'ermita de Grenyana. De les 6 a les 8 de la tarda visqueren un acte marial. Amb cants i pregàries, i portant la imatge de la Mare de Déu de Grenyana, anaren des de la cova a l'ermita.

L'arxiprest, Mn. Antoni Porta, recordà que la devoció a Maria sempre ens ha de portar a Jesús Salvador i que les pregàries de l'Angelus i del rosari, que han marcat fortament generacions de les nostres famílies, poden acompanyar els creients en llur quotidianitat. Un «power point» il·lustrà el Magnificat que després plegats cantaren. No van faltar els goigs a la Mare de Déu de Grenyana.

Tornant després a la cova i a la font es compartí la coca amb xocolata mentre s'intercanviaren entre els presents paraules i amistat.

Certamen literari 2010

Certamen literari 2010 de la Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida en honor de l'advocació «Mare de Déu del Castell», patrona de la ciutat de Cullera. Tindrà lloc el 2 d'octubre de 2010 a Lleida.

Les bases i els 12 premis del certamen poden consultar-se en la nostra web (www.bisbatlleida.org) o a la seu de l'Acadèmia, al telèfon 650 550 516. Per informació de l'advocació mariana «Mare de Déu del Castell» de la ciutat de Cullera es poden adreçar al correu electrònic: parroquia@santosjuanes.com o al telèfon 961 720 106.

Aprendre a situar-se

Fa unes setmanes, la seu de Càritas Diocesana va acollir una sessió de formació de les que periòdicament organitza, adreçada als voluntaris i voluntàries de l'entitat, i també per al públic en general. Els participants foren al voltant de setanta i el tema fou, la realitat de les persones immigrades.

Foren quatre ponents, els qui des de diferents angles mostraren la realitat de la immigració avui. En Ramon Baró, director de Càritas Diocesana, ens oferí alguns textos de la doctrina social de l'Església relatius a la immigració. Així ens cità, a tall d'exemple, el reconeixement explícit del dret de tota persona humana a emigrar per cercar millors condicions de vida. Seguidament, el següent ponent, Emilio José García, professor de la Universitat de Castilla - La Mancha, ens ajudà a prendre consciència dels prejudicis i falses comprensions que existeixen en la societat al voltant de la realitat de la immigració, i ens recordà el fet que fa només 50 anys, hi ha havia 2.500.000 espanyols que havien emigrat fora d'Espanya, i insistí com n'havíem perdut la memòria d'aquesta realitat.

Seguidament, Sònia Martínez i Estefanía Solé, advocades del servei d'Assessoria Jurídica de Càritas Diocesana, ens explicaren les principals claus de l'actual llei d'estrangeria, tot mostrant-nos que aquesta llei més que considerar els immigrants com a persones els considera sobretot com a mà d'obra, que es pot admetre o rebutjar segons convingui.

Càritas Diocesana de Lleida

Agenda

Diumenge 20 de juny.—A les 7 de la tarda a l'església nova de Pont de Suert s'organitza una cantada de cançons. La finalitat és recollir diners per ajudar les famílies i persones afectades per la crisi econòmica. En són responsables el grup de Càritas parroquial amb la col·laboració de les Corals del Pont de Suert.

Diumenge 20 de juny.—A les 7 de la tarda i a la catedral els joves s'acomodaren de la Creu dels joves que ha romàs a Lleida del 14 al 20 de juny. Recordem que aquesta fou entregada pel papa Joan Pau II als joves cristians d'arreu del món amb motiu de la primera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i que les ha presidit totes. La propera tindrà lloc a Madrid a l'agost 2011.

Diumenge 20 de juny.—A les 17 h, recés organitzat pel secretariat diocesà de pietat popular. Dirigeix Mn. Mateu Freixes. A les 19.30 h, Eucaristia i vespres.

Dijous 24 de juny: Sant Joan, patró de la diòcesi.—A les 18 h, a la catedral, Eucaristia.

Dissabte 26 de juny.—A les 17 h, a la catedral, Lectio divina amb Mn. Daniel Turmo.

Del 25 al 28 de juny.—Peregrinació diocesana de malalts a Lourdes. Organitzada per la Hospitalitat.

Del 31 de juliol al 8 d'agost.—Pelegrinatge a Santiago per a joves de les diòcesis catalanes. Organitzat per la pastoral de joves. Informacions i inscripcions: Delegació diocesana de joves, c/ Acadèmia, Lleida.

Del 1 al 8 d'agost.—Camí de Santiago per a joves. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

Del 21 al 28 d'agost.—Viatge i estada a Taizé, França. Informacions a la Delegació de joves de Lleida.

EL SETRILL

Signes religiosos públics

Els signes religiosos exteriors tenen la seva importància. El cristianisme, en certes èpoques i en certs llocs, n'ha expressat més que en l'actualitat. Des de les creus en els termes agrícoles, passant per l'art pictòric i fins les catedrals. Això ens indica, que la major part dels signes religiosos públics depenen molt de la intensitat de la religiositat popular. Quan una creença és majoritària en un poble, més fàcilment es plasma en signes exteriors i més creativa és. I, al contrari, quan una fe religiosa és compartida sols per minories,

en una societat plural, la tendència porta a menys signes públics i a copiar el passat —com si fos una garantia d'èxit i de credibilitat.

Els signes religiosos públics que hem heretat d'altres generacions tenen una qualitat fonamental: són transparents. A través d'ells, podem percebre allò que va omplir la vida de molta gent. Una creu plantada en les afores d'un dels nostres pobles o partides serà sempre signe de la creu de Jesús, però en aquest lloc concret esdevé sobretot el signe de la religiositat i de la fe d'un poble,

d'allò que va omplir i donar sentit a moltes vides humanes.

No és, doncs, una qüestió de vanitat ni d'una mentalitat de voler parèixer. Estem tocant l'ésser d'homes i dones, d'una comunitat humana. Allò que importa no és la imatge pública, sinó el camí escollit per molts per realitzar-se com a persones a través del missatge del Jesús dels evangelis.

Josep Alexandre Baró Ania

Delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida